

ΛΙΓΟ ΑΠ' ΟΛΑ

— Ἐὰν ταλαντεύεσθε μεταξύ δύο καθηκόντων, ἐκλέξατε τὸ πλησιέστερον. Ἄνθρωποι τινες ἀξιόλογοι παραβλέπουσι τὴν οἰκογενεῖάν των διὰ τὸν οὐρανόν. Ἡ στοργή μας, ἡ καλωσύνη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία μας πρέπει πρὸ παντὸς νὰ στρέφονται πρὸς τοὺς οἰκείους μας.

— . . . Τὰ πάντα θνήσκουσι καὶ ὁ κόσμος αὐτὸς δὲν εἶναι παρὰ μέγα ὄνειρον. Ἄλλ' εὐτυχής, ὅστις φέρει ἐν ἑαυτῷ ἐν ἰδεῶδες κάλλος, ἓνα Θεόν, εἰς ὃν καὶ νὰ δύναται νὰ ὑπακούῃ, ζῶν ἐν τῇ λατρείᾳ αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ὁ πολυστένακτος ἡμῶν βίος . . .

— Εἰς τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ὅ,τι φαίνεται, εἶναι σπουδαιότερον ἀπὸ ὅ,τι πραγματικῶς ὑπάρχει.

— Μυστικὸν ἑνός=Μυστικὸν Θεοῦ.

— Μυστικὸν δύο=Μυστικὸν πολλῶν.

— Μυστικὸν τριῶν=Μυστικὸν ὅλου τοῦ κόσμου.

— Μὲ δύο μέτρα εἰς τὴν δικαιοσύνην, δικαιοσύνη δὲν ὑφίσταται.

— Τὸ θάρρος εἶναι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ὅ,τι ἡ καρδία εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ζωή.

— Οἱ ψυχίατροι γινώσκουτιν ὑπὸ ἓνα μόνον τύπον τὸν παθολογικὸν ἔρωτα καὶ ἀποκαλοῦσιν αὐτὸν ἐρωτομανίαν, προσομοιάζουσαν τὸν πλατωνικὸν ἔρωτα.— Κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἡ νοσηρὰ αὕτη μορφή τοῦ παθολογικοῦ ἔρωτος περιελάμβανεν ὀλοκλήρους κοινωνίας, αἵτινες εἶχον ἴδια ὅλως κέντρα, εἰς ἃ ἐφοίτων οἱ ὀπαδοὶ οὗτοι τοῦ πλατωνικοῦ ἔρωτος. — Οὗτοι ὑπεβάλλοντο εἰς μυρίους κόπους, εἰς μακρὰς πορείας, εἰς στερήσεις καὶ εἰς ἀγωνίας, ἀναζητοῦντες τὸ φαντασιῶδες ἴνδαλμα τοῦ ἔρωτός των. — Τινὲς ἐρωτομανεῖς ἠδύναντο νὰ θυσιάσωσι πολλὰς κεφαλὰς ἀνθρώπων, ἰκανοποιοῦντες τὰς ἐρωτομανίας των, τοὺς ἰδίους πόρους αὐτῶν.

— Κατὰ τὸν Ταῖν, ὁ λόρδος Βύρων ἦτο τοιοῦτος ἄνθρωπος, ὥστε, ἂν ἐγένετο εἰς τὴν περίοδον τῆς βαρβάρου ἐποχῆς, θὰ ἐγένετο ἀρχηγὸς ὀρδῆς τινος, εἰς δὲ τὸν μεσαιῶνα ἰππότης φονεῦν καὶ ἐξοντώνων.

— Ἐκ πάντων τῶν πεπολιτισμένων λαῶν οἱ Ἕλληνες ἐσμὲν οὐ μόνον ὁ ἥκιστα ἀναγινώσκων, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐλάχιστος ἐκλέγων ἢ προσέχων ὅ,τι ἀναγινώσκει.

Ἐὰν πρόκειται περὶ ἐφημέρου τινὸς βιβλιακῆς τέρψεως, ἐὰν πρόκειται περὶ σκανδάλου φορέυ, πιθανότης εἶναι, ὅτι ὁ τοῦ ἀτόπου τούτου καὶ νοσηροῦ δημιουργήματος φορεὺς θὰ τύχῃ πλείονων ἀναγνώστων, ἴσως δὲ καὶ ἐπαρκῶν θαυμαστών. Οἱ Ἕλληνες λόγῳ φύσεως καὶ ἀνατροφῆς, δὲν ἀντέχομεν εἰς σοβαρὰ μελετήματα, οὐδ' ἐγκαρτεροῦμεν περὶ τὰς ἐρεῦνας τῶν βιβλίων ἐκείνων, ἅτινα πηροῦμενα ἐν ἐμβριθεῖ ἀναγνώσει, καταλείπουσιν ἡμῖν ὑγιὲς ἔρμα, περιφρουροῦν τὸ διανοητικὸν ἡμῶν σκάφος ἀπὸ τὸν σάλον, ὃν ἐξεγεῖρει ἐν ἡμῖν ἡ βία τῆς ὕλης καὶ τῶν παθῶν αὐτῆς.

— Ἡ ἐκδίκησις εἶναι πάθος, οἱ δὲ νόμοι δεόν νὰ ᾔναι ἀπαθεῖς. Τὴν γνώμην ταύτην πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς ὁδηγὸν ὁ δικαστὴς εἰς οἰανδήποτε περίστασιν.

— Ἡ γυνὴ γηράσκει κάποτε :

Ἡ φιλαρέσκειά της σπανιώτερον.

Ἡ γλῶσσά της ΟΥΔΕΠΟΤΕ.

— Θέλετε νὰ ἐκδηλώσῃτε ἀληθῆ τὸν πόνον τῆς καρδίας Σας, προτιμήσατε τὰ μόνα δίστιχα, ἅτινα δύνανται πιστῶς νὰ εἰκονίσουν τὸ πάθος τοῦ ἔρωτός Σας :

Ὅσο ἀγαπῶ τόσο πονῶ, κι' ὅσω πονῶ, ὠϊμένα !

Τόσο μ' ἀρέσει ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ πονῶ γιὰ σένα.

Τᾶστρα μὲ βλέπουν καὶ πονοῦν κι' ἀχτίδες συχναλλάζουν·

Τ' ἀδέλφια τῶν τὰ μάτια σου γιὰτι δὲν μὲ κυττάζουν;

— Τὸ ψεῦδος δὲν εἶναι μόνον κακὴ σύστασις διὰ τὸν λέγοντα, ἀλλὰ καὶ ὕβρις διὰ τὸν ἀκούοντα· ὁ ψευδόμενος καὶ ἐλπίζων νὰ πιστευθῇ, μὴ τάχα δὲν θεωρεῖ τὸ θῦμά του—τὸν ἀκούοντα—ὡς τὸν ἡλιθιώτερον ἄνθρωπον τοῦ κόσμου;

— Ἡ ὑπομονὴ εἶναι ἡ κλεῖς τῆς ἐπιτυχίας.

— Νὰ ζητῇ τις τὴν εὐτυχίαν ἐπὶ τοῦ κόσμου τούτου, ἐλέγχει πνεῦμα ἀνταρσίας κατὰ τοῦ Θεοῦ.

— Ἰσότης, ἀδελφότης, ἐλευθερία.

— Πολιτευτής, ἄνευ φιλοδοξίας — πάντοτε ὅμως εὐγενοῦς καὶ καλῶς ὑπολογισμένης—εἶναι τι οὐσιαστικῶς καὶ τυπικῶς ἀνάτηρον.

— Ἄριστος παράγων τῆς προόδου κόμματός τινος, ὅπως καὶ τῆς προόδου τοῦ ἀτόμου, εἶναι ἡ ἐπίδειξις καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ ἐργασίας. Αὐτῆς ἐκλειπούσης, οἱ φιλόδοξοι πόθοι, ὅσον καὶ ἂν ᾔναι εὐγενεῖς, ἀποβαίνουσι φανταστικὰ κατασκευάσματα, οὐ μόνον πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν ἀγαθῆς προσδοκίας καὶ ὄνειρου τινὸς προσθέτοντα ἐπικουρίαν τινά, ἀλλὰ μειοῦντα καὶ αὐτὴν τὴν σοβαρότητα τοῦ ἀτόμου ἢ τοῦ κόμματος. Μόνον ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ἐθνικῆς ἐργασίας, τῆς πασιδήλου καὶ εὐστόχου τελειοῦνται αἱ πεποιθήσεις, ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιαν τῶν ὁποίων παρασκευάζεται καὶ τελειουργεῖται ἡ νήφουσα καὶ ἀφιλοκερδῆς κοινὴ γνώμη, ἡ δι' ἀκαταμαχῆτου ἰσχύος δρῶσα καὶ ἐπιβαλλομένη.

— Τὸ μεγαλεῖον ἀνδρός τινος ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σμικρότητος τοῦ περιέχοντος.

— Πρέπει νὰ ἔχῃ τις ἐξαιρετικῶς ἐμπιστοσύνην πρὸς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐμπιστεύεται πολὺ τὸν ἑαυτόν του.

— Μεταξὺ τῶν πραγμάτων, ἅτινα κατέχουν ἢ ἐπιθυμοῦν οἱ ἄνθρωποι, τέσσαρα εἶναι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα πλειότερον ὄλων ποθοῦν : Παλῆὰ ξύλα διὰ νὰ καίουν, παλῆὸ κρασί διὰ νὰ πίνουν, παλαιούς φίλους διὰ νὰ συνομιλοῦν καὶ παλαιὰ βιβλία διὰ νὰ ἀναγινώσκωσιν.

— Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ περιουσία δὲν μεταβάλλει τοὺς ἀνθρώπους· τοῖς ἀφαιρεῖ τὸ προσωπεῖον.

— Ἡ ἀρχαιότης ἀποτελεῖ τὸν κάλλιστον τῶν διδασκάλων τῆς νεότητος· εἶναι ἡ νεότης τῆς ἀνθρωπότητος.

— Ὅπου ἀκτινοβολεῖ ἑδραία καὶ γαλήνιος ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖ αἱ πόλεις ἰδρύνονται καὶ ἀνορθοῦσιν ὅπου δ' ἡ ἰδέα αὕτη σαλεύεται καὶ ἐπισκοπίζεται, ἐκεῖ αἱ πόλεις ἐκπίπτουσι καὶ φθειρόνται.

- "Ὅστις φροντίζει διὰ τὰς στιγμάς του δὲν σπαταλᾷ τὰς ὥρας του.
- Κατὰ τινὰ γνώμην ποιητοῦ "Αραβος, ἡ τύχη ὁμοιάζει μὲ τὴν σκιάν τοῦ ἀνθρώπου· ὁπότεν οὗτος τὴν ἀκολουθεῖ, αὕτη τὸν φεύγει· καὶ ὅταν οὗτος φεύγῃ αὕτη τὸν ἀκολουθεῖ.
- Ἡ μεγαλειτέρα ἀπόλαυσις εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν εἶναι νὰ πιστεύῃ κανεὶς κατ' ἐπίφασιν ὅ,τι ἐνδομύχως δὲν πιστεύει.
- Αἱ μεγάλαι τιμαὶ καὶ τὰ μέγιστα ἀξιώματα κάμνουν τὸν ἄνθρωπον μικρόν.
- Οἱ κοινωνικοὶ νόμοι ὁμοιάζουσι τὰ ἐνδύματα· μᾶς στενοχωροῦσιν, ἀλλὰ καὶ μᾶς προφυλάττουσι συγχρόνως.
- Τὸ πρῶτον ἤμισυ τοῦ βίου ἡμῶν διερχόμεθα ἐπιθυμοῦντες τὸ δεύτερον, τὸ δὲ δεύτερον ἐπιθυμοῦντες τὸ πρῶτον.
- Τὰ κακὰ βιβλία εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ἅποια καταλείπουσι μείζονα ἐντύπωσιν.
- Δυνατὸν νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν πόθεν ἐρχόμεθα καὶ ποῦ διευθυνόμεθα. Δυνατὸν νὰ μὴ γνωρίζωμεν τί νὰ σκεφθῶμεν ἢ τί νὰ πιστεύσωμεν. Πάντοτε ὁμῶς εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μας γνωρίζομεν τί πρέπει νὰ πράξωμεν.
- Μὴ νυμφεύσθε οὔτε διὰ τὰ χρήματα, ἀλλ' οὔτε καὶ χωρὶς χρήματα.
- Γίνετε ἄνθρωπος ὠφέλιμος· δὲν θὰ κινδυνεύσητε νὰ μείνητε ἀχρησιμοποίητος.
- Τὰ βιβλία εἶναι διὰ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅ,τι ἡ μνήμη διὰ τὸν ἄνθρωπον.
- Πλειότερόν γίνεται τις ἀφορμὴ λύπης ἐξ ἐλλείψεως σκέψεως ἢ ἐξ ἐλλείψεως καρδίας.
- Ἡ οἰκονομία, ἣν ἐπιδιώκει τις ἐκ φιλοχρηματίας, εἶναι πάντοτε ἀξιοθρήνητος, ἀλλ' ἡ οἰκονομία τὴν ὁποίαν ἐπιτυγχάνει τις διὰ νὰ καταστῇ ἀνεξάρτητος, εἶναι λογικὴ καὶ ὑγιής.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Μιλτιάδην Ἀγαθονικόφ

Ὁ Ἥλιος σὰν κρατᾷ τὰ λουλούδια
 Ἐστὴν ἀγαλιά του τὴ γλυκειά,
 Γελᾷνε, τραγουδᾷν γλυκὰ τραγούδια,
 Γελᾷνε τὰ λουλούδια.

Μὰ σὰν τ' ἀφίγη ἐκεῖνος κάθε βράδου
 Ἐστὴ νύχτα, μαύρη μητριά,
 Δακρῦζουν, κλαῖνε μέσα ἔσθ' σκοτάδι,
 Δακρῦζουν τὰ λουλούδια.

Τὰ δάκρυά τους, ὅπως κ' ἡ χαρὰ τους,
 Λαμποκοπᾶνε τὴν αὐγὴ
 Ἐστὰ φύλλα τους καὶ εἶνε ἡ δροσιά τους,
 Ποῦ γύνουν τὰ λουλούδια.

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ